

[Steen Folke]

at vi fortsat mener, at en sådan omlægning ville være det rigtige.

Vi mener ikke, at debatten så meget skal være et spørgsmål om at give 0,7 pct. af bruttonationalproduktet eller en anden størrelse. Det helt afgørende er bistandens kvalitet. Hvad er det for en bistand, vi giver? Hvem er det, vi hjælper? Det er de spørgsmål, som efter VS' opfattelse er de afgørende, og ikke, om man nu når op på 0,7 pct., hvoraf en stor del altså f. eks. er direkte hjælp til danske firmaer under navn af u-landshjælp.

I sin redegørelse lagde minister Lise Østergaard ikke skjul på, at et mål med u-landshjælpen helt præcis er at støtte danske erhvervsinteresser. Det betragtes altså som et for så vidt officielt delmål for den danske u-landsbistand, hvilket sådan set ikke gør det bedre.

Ministeren var inde på, at Danmark nu lagde op til, at man i højere grad end tidligere ville gå ind på at eftergive gæld til særlig fattige u-lande eller, som det blev sagt, i tilfælde, hvor særlige forhold måtte tale for det. Jeg er ikke særlig tilfreds med det, der her er lagt op til fra regeringens side, vil jeg gerne sige. Jeg mener, at der er andre lande, også lande, der ikke ligger særlig langt fra Danmark, som er gået væsentlig længere end den danske regering i retning af en mere generel eftergivelse af gæld.

Jeg synes, at den formulering, som regeringen har lagt sig fast på, er meget problematisk, fordi man med den – og det er selvfølgelig ikke noget tilfælde – vil opretholde muligheden for at sidde og vurdere både økonomisk og politisk i de forskellige tilfælde, om særlige forhold nu trækker den ene eller den anden vej. Det giver med andre ord mulighed for at bruge dette med gælds eftergivelse som et led til fortsat at skabe sig en vis økonomisk og politisk indflydelse. Hvis et i øvrigt fattigt u-land f. eks. ikke opfører sig helt pænt efter Danmarks mening, så kan man med henvisning dertil sige, at der kan ikke i dette tilfælde blive tale om gælds eftergivelse. Man skal ikke undervurdere, at netop dette, at u-landene bl. a. i kraft af u-landshjælpen kommer i gæld til en række højtudviklede lande her i verden, er med til at sætte u-landene i et afhængighedsforhold til disse lande, og det er lige præcis et af problemerne ved u-landshjælpen.

Gennem denne skønsmæssige gælds eftergivelse, som regeringen nu lægger op til, mener jeg, at man vil fastholde u-landshjælpen som et middel, der giver Danmark en vis politisk indflydelse i de pågældende lande. Jeg mener som sagt, at der er andre lande, der er gået ind for mere generelle ordninger for gælds eftergivelse, og det ville i høj grad være ønskværdigt, hvis det var det, den danske regering lagde op til.

I øvrigt mener jeg selvfølgelig også, at man burde gå ind for en mere generel afbinding af statslånene, men det er der måske ikke grund til at diskutere nærmere.

Afslutningsvis vil jeg godt understrege, at det, der efter VS' opfattelse altså er det helt afgørende i denne diskussion, er spørgsmålet om, hvem vi hjælper. Der vil jeg godt sige til den socialdemokratiske ordfører, hr. Lasse Budtz, der var inde på, at der var visse lande, som han ikke mente man skulle hjælpe, at det da er fint, hvis hr. Lasse Budtz ikke mener, vi skal hjælpe Chile; jeg er helt enig med hr. Lasse Budtz i det. Men må jeg så spørge hr. Lasse Budtz: hvorfor skal vi hjælpe Brasilien, for nu at tage et af de andre militærdiktaturer fra Latinamerika? Hvorfor skal Danmark give u-landsbistand hertil eller til Argentina for den sags skyld?

Jeg vil meget gerne have en forklaring fra socialdemokratiets ordfører på, hvorfor man synes, det er vigtigt at støtte også reaktionære militærdiktaturer af typen Brasilien, når hr. Lasse Budtz godt kan se og være enig i, at man ikke skal støtte Chile. Det er her, diskussionen ligger. Hvem er det, vi skal hjælpe? Det er det, der er værd at debattere.

Maisted (FP):

Vi fik fortalt et eventyr af hr. Ellemann-Jensen. Det var sådan et rigtigt venstre-eventyr om den rige bonde, der hjalp den fattige, så længe han havde råd, men da han havde levet længe nok i sus og dus og selv måtte optage lån, så ville han ikke låne den fattige.

Jeg ved ikke, om det er de unge løver eller de røde hunde, der har redigeret den historie, når hr. Ellemann-Jensen fortsætter, at fremskridtspartiet nok var ligesom den rige bonde. Det er jo slet ikke det, der er pointen i dette. Det, der er pointen i det, er, at Danmark ikke har orden i sin egen økonomi, og